

Vergaderjaar 1989–1990

21 128

Wijziging van de Drank- en Horecawet (Stb. 1964, nr. 386)

Nr. 12

BRIEF VAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 22 juni 1990

Tijdens de mondelinge behandeling van het bovengenoemde wetsvoorstel (Kamerstukken 21 128) op 19 juni j.l. heb ik toegezegd schriftelijk te zullen antwoorden op een vraag van het lid van uw Kamer, de heer A. A. M. E. van Erp. Zijn vraag betrof de wijze waarop een *cateringbedrijf* kan voldoen aan het *vergunningvereiste* van artikel 3, eerste lid, onder a, van de Drank- en Horecawet.

Ten tijde van de totstandkoming van de huidige Drank- en Horecawet in 1964 was catering een niet of nauwelijks bekend verschijnsel. Het ligt dus niet voor de hand dat de wetgever er destijds bewust rekening mee heeft gehouden. Dat wil echter nog niet zeggen dat het verschijnsel catering niet past in het stelsel van de wettelijke regeling.

Ingevolge artikel 4, tweede lid, van de Drank- en Horecawet wordt een vergunning voor het verstrekken van alcoholhoudende drank als bedoeld in artikel 3 van de wet, alleen verleend als dat verstrekken in een inrichting gebeurt. De wetgever wilde op deze wijze zeker stellen dat zulks onder uit sociaal-hygiënisch oogpunt aanvaardbare omstandigheden zou plaatsvinden. Kenmerkend voor het cateringbedrijf is echter dat op steeds verschillende lokaties in opdracht en voor rekening van een cliënt etenswaren en dranken worden geserveerd. Zulks geschiedt dan veelal in een besloten sfeer, terwijl de drank gratis aan de gasten wordt verstrekt. Daarvoor is volgens artikel 3 van de wet geen vergunning vereist. Zou dat anders zijn doordat het feest of de partij ook voor publiek toegankelijk is en de gasten direct of indirect voor de genuttigde alcoholhoudende consumpties dienen te betalen, dan zal degene die de drank verstrekt, dat wil in dit geval zeggen de opdrachtgever, daarvoor een vergunning als bedoeld in artikel 3, eerste lid, onder a, dan wel onder c, nodig hebben.

Dat een cateringbedrijf rechtstreeks, dus zonder tussenkomst van een cliënt, alcoholhoudende drank verstrekt, komt bij mijn weten niet voor. In zo'n situatie is van «catering» ook geen sprake meer.

Nu is geconstateerd dat voor een cateringbedrijf geen vergunning als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de wet is vereist, is de vraag of artikel 40 van de wet van toepassing kan zijn niet van belang.

De Minister van Economische Zaken,
J. E. Andriessen